

MÉREGTELENÍTŐ

2020.09.szám

KEDVES OLVASÓ!

Itt az ősz, a tanévkezdés, igaz, még eléggé homályos a látásunk, hogy és mint történnek majd a dolgok. De nézzük csak sorjában!

Először azt, ami már megtörtént. Visszautalok a júliusi újság címlapjára. Igen, a gólya a pontos cím ismeretében éppen jó helyre lepottyantotta Domikát, szülei mérhetetlen boldogságára. Ő ugyan még nem érdeklődik a szervezett oktatás iránt, de azért naponta rengeteget tanul az emberi létezésről.

A nagyobb csemeték körülöttem egyhangúan a hagyományos oktatás pártján vannak – és én csak drukkolok, hogy a vágyuk teljesüljön. Mert az valamilyen módon a vírushelyzet javulását is jelenti. Szép az, hogy az osztálytársakkal, a tanárokkal való személyes kapcsolat fontosabb számukra, mint az otthoni kényelem élvezése az online oktatás során. De hogy így legyen, ahhoz nagyon pozitívan kell gondolkodni, tudni kell reménykedni.

Erről olvastam egy kis írást, s ebből idézek pár sort:

„A mai társadalomban kemény próbának vettetik alá a reménykedés. Sérülékenynek, törékenynek érezzük magunkat és azt kérdezzük, mit tartogat számunkra a jövő... Reményre van szükségünk ahhoz, hogy előrehaladjunk és elkerüljük, hogy az aggodalom csapdájába essünk, amely sem energiát, sem bátorságot, sem szabadságot nem eredményez. A társadalmat ma átható veszélyek egyike a tehetetlenség érzése, az a gondolat, hogy a világ ellenőrizhetetlenné vált és a problémák olyan óriásiak, hogy megoldhatatlan lett számunkra... Azonban Isten, akiben hiszünk, lehetővé teszi, hogy kifejezzük reményünket éppen akkor, amikor úgy tűnik, hogy eluralkodik a kétségbeesés.” /Neary ír érsek/

Így induljunk ennek az új, erőt próbáló időszaknak, tartsuk fenn egymásban, gyermekeinkben a reménykedést, és kérjük folyamatosan Attól, Aki ebben hathatósan segíthet!

Beney Zsuzsa: Balatoni elégia

Ti kék hegyek, ti lágyhajlású ívek
s mind között legnagyobb,
befejezetlen,
képzelt kupoláddal, oldalaid
valósága jelölte büszke csúcsod
magasában, alkonyi Badacsony,
s te meleg-arany napfény, a vízen
suhanó pille-fény, pille-idő,
ím újra búcsúzom: az elmúló nyár
szelíd fényében ingó gesztenyék,
ti kék hegyek, te kéken tükröző tó
eltávolodtok újra a vonatfűtty
felhők közé kanyargó hangjain.
Távolodtok, és lassan száll a nyár
is.

De őrzi még e párás alkonyat,
e dombok koszorúzza lágy vidék, mely
erő gyümölcsként kristályos cukorra
építi zárt lényében a napot.
Ó, zárt vidék! Lassan a régi vágyak
énbennem is már nyárvégi gyümölcs-
ként
teljesednek. E csipkés levegő-ég,
e szelíd víztükör felelgető
hullámai már lassanként betöltik
mély csöndjükkel múltó időmet is.
Amíg egyszer egy más alkony sötétebb
mélyén majd meghallom hangját a
csengő
ezüst szőlőfürtök és sárguló fák
és csillagfényű esték énekének.

Az én elégiám kedves Balatonunkról

Ezen a nyáron nem jutottunk le a szívünknek olyan nagyon kedves helyre, amiről minden évben áradoztam. Elszállt felettünk az idő, a vírushelyzet is akadályozott, nem tudtunk már utazni. Elfogadtuk, hogy ez van. Sok szép emléket őrzünk a balatoni nyarokról, nem szabad elégedetlennek lennünk. Eközben kedves családtagjaink, vendéglátóink megszervezték, hogy idényszáróként egy napra mégis meglátogathassuk az öreg tavat. Így történt, hogy testvéri, rokoni körben egy napot ott tölthettünk, ahol mindig kinyílik a lelkem, ahol a távlatok örömmel töltik be a szívemet.

És megtörtént a viszontlátás. Ő nagy hullámzással, felkavart sárral, hidegen fogadott. Én úgy látszik, gyenge lábakon álltam, mert egyszerre csak felborított a még térdig sem érő vízben.

Kapkodtam, nem esett jól ez a fogadtatás. Délután sértődötten, ruhástul mentem le, nem szándékoztam fürdeni. Gyönyörű kék, sima volt a víztükör, szinte mosolygott rám: „Megtértődtél? Csak játszottam!”

„Öreg vagyok már az ilyen játékhoz” – mondtam kicsit durcásan. „De ha tudok, jövőre is eljövök, aztán meglátjuk...”

És csak néztem a vidáman fürdőzőket.

Jó volt gyönyörködni a látványban, de még ennél is jobb volt kedves Családommal egy meleg hangulatú beszélgetésben feloldódni.

Elbúcsúztunk a Tótól, egy évre biztosan...

Így is szép volt, Köszönöm!! (P.M.)

Weöres Sándor: Balaton

A habokon
visz ladikom
csillámfodor
a Balaton.

Tüzes a víz
tüzes az ég
a láthatár
forgó kerék.

Somogyi part
kis dombjai:
kék takaró
rézgombjai.

Zalai part
hegyormai:
a föld s a lég
zsinórijai.

Somogyi part
zalai part:
hol szétfeszül
hol összetart.

A Balaton
hintáz velem
két menny között
ring életem

Reményik Sándor: Örök Tihany

Egy szép, visszhangos perc emlékére
Uram, Teneked legyen hála, hála,
Hogy Te Tihanyt teremtesz mindenütt,
S ha akarod: zeng riadó leánya.

Hogy a szirt fokán nem kell némán állni
Sírásóként hangot hantolva el, –
Hogy lehet még, hogy érdemes kiáltni!

Úgyis fogy a hang, – zihál a tüdő –
S ha egyszer mégis felcsap szabadon:
Az Echó úgy kell, mint a levegő.

Mi lenne, ha ránk hullván a setét,
Lezárná mindég nyíló ajkainkat
Nagy, címeres önismeret-pecsét?

Mi lenne, ha hágván hegyormokat,
Szívünk, a tompán zörgő gyász-szekér,
Daccal hurcolna hang-halottakat?

S mi lenne, ha eltűnne mindenünnen
Tihany tündére, felül és alul, –
És az utolsó S. O. S. kiáltás
Lábunkhoz hullna – visszhangtalanul?..

Radnóti Miklós: Erdő

A lomb között aranykard,
napfény zuhant át,
megsebzett egy fatörzset,
s az halkán sírni kezdett
aranylófényű gyantát.

Kányádi Sándor: Valami készül

Elszállt a fecske,
üres a fészke,
de mintha most is
itt ficserészne,
úgy kél a nap, és
úgy jön az este,
mintha még nálunk
volna a fecske.

Még egyelőre
minden a régi,
bár a szúnyog már
bőrét nem félti,
és a szellő is
be-beáll szélnek,
fákon a lombok
remegnek, félnek.
Valami titkon,
valami készül:
itt-ott a dombon
már egy-egy csősz ül:

Nézd csak a tájat,
de szépen őszül.

Fekete István: Szeptember

Még zöldek a fák és a patakok, még nyári suhogással ringatja magát az erdő, ha megzendül a szél, de az éjszakák elnémultak és egymásra rakják a titokban lehullt sárga leveleket.

Virág is nyílik még az utak mentén a régi kő-keresztek tövében, és gerle is búg, ha hajnalban szépen felsüt a nap, de az eke már temeti a nyarat, a napraforgó a földet nézi, és őszi pókhálót lenget a szél a kukorica susogó levelén.

Dúsak és teltek még a tőkék a nevető domboldalakon, szüretre kongnak mámort érlelő vidám hordók, de az estékben már ott az őszi kopár pír, s a vén diófák árnyéka magasabb, mint amilyen messze ér.

És hogy süt a nap! Hogy porzanak a nyárból élő vásáros országutak; hogy csillog a tavak vize, ringatva a holdat és minden csillagokat, de a tejút selyme kifehéredett már, az éjszakák hűvösek és a virradat hideg harmatot csókol a néma mezőkre.

Nevetnek még a kertek is. A fákon hetyke cinkék csevegnek valamit az almáknak és szilváknak, de eljön az est és a sötétségben egy-szerre titokzatos, néma lesz a világ, csak a bagoly imbolyog a csend hátán és csak a méhek zúgnak a kasban, hol a nyár édességét és virágok illatát őrzi az aranyló méz.

A nádasok felett seregélyek sudaraznak, mert telelopták magukat szőlővel, a levegőben csókák rikkantanak, mert csupa élet az egész világ, a nyárfásokban lustán henyél a nyúl, mintha róka nem is lenne a világon, de ha az alkony végigszáll a tájon, a nádkunyhók tűnődve nézik a sötét vizet, és a késői gyerekek úgy döbörögnek át a hidakon, mintha lágy göröngyök hullanának a nyár koporsójára.

És milyen nevetők a fehér faluk, ha a déli harangszó megáldja a Kenyeret, milyen bátran nyílik a kapu, hogyan csattanik - de aztán elmúlik a nap, szürke fáradtsággal rogy le az alkony, és ha ellobbannak a vidám ablakszemek, egy-szerre sóhajtani kezd a gond, sírni kezd valami régi sírás, fájni valami régi bánat.

A tűnődő est néma borulásában megsimogatja a falut s az álmokat, az erdőket és mezőket, az élőket s a temetőket a virágoskalapú, melegkezű, bús magyar ősz.

Sík Sándor: De profundis

A mélységből kiáltok Hozzád.
Uram segíts,
Mutasd meg fényességes orcád.

Csapkodó tenger körülöttem.
Uram segíts,
Ne nyeljen el hajótörötten.

Sajkám mint labda, száll recsegve.
Uram segíts,
Tekints a tajtékos vizekre.

Mosolyogj rám, utam vezére.
Uram segíts
Az élő vizek tengerére

Jules Superville: Imádság az Ismeretlenhez

Lám, azon kapom magamat, hogy hozzád intézem szavam én Istenem, aki azt sem tudom még, hogy vagy-e, és suttogó templomaid nyelvét sem értem, nézem az oltárokat, házad boltíveit, mint aki egyszerűn mondja : "Íme fa, íme kő, ezek itt román oszlopok, annak a szentnek hiányzik az orra, s idebent is , mint odakint , csupa emberi nyomorúság. " Mise alatt lesütöm a szemem, de letérdelni nem tudok. Mintha hagynám, hogy a vihar elhúzzon a fejem fölött, s hogy másra ne gondoljak, meg nem állom.

Bár úgy töltöttem volna életem, hogy mindig másra gondolok, de ez a más, ez is én vagyok, talán ez az igazi lényem. Ide menekülök, s itt vagy talán Te is... Nem hiszek benned, Istenem, mégis szeretnék beszélni veled; a csillagokkal is beszéltem, pedig tudom, hogy élettelenek, s a legszerényebb állatokkal is, pedig tudtam, hogy nem felelnek s a fákkal is, bár ha nem járna szél, némák volnának, mint a sír. Magammal is beszéltem, pedig nem tudom biztosan, hogy vagyok-e.

Nem tudom, hogy meghallod-e imánkat, a miénket, emberekét, és hogy szívesen hallod-e, ha hallod; hogy van-e, mint nekünk, szíved, mely mindig retteg, mindig résen áll, s van-e éber füled a különféle híreket figyelni. Nem tudom, szeretsz-e ide lenézni, mégis szeretném eszedbe idézni ezt a bolygót, a Földet, virágaival, kavicsaival, kertjeivel, házaival. Mind a többiekkel s velünk, akik tudjuk, hogy szenvedünk. Szeretnék késedelem nélkül szólni hozzád alázatos emberi szavaimmal, mert most mindegyikünk meg kell, hogy kísértse a teljes lehetetlent, még ha egyéb se vagy, tízezer év előtti fuvalom csak, sodró kezdősebesség, vagy maradandó tartósság.

Szeretném, orca nélkül létező Istenem, figyelmed annyi kóbor ég között, az emberekre vonni, kiknek nincs már nyugalmuk e planétán. Figyelj rám, sürgős a dolog, elcsüggednek lassan mindannyian, s a vének közt az ifjakat már nem ismerni meg maholnap. Minden reggel azt kérdezik szorongva, nem az öldöklés kezdetére keltek-e, a vérnek, a kínnak, a könnynek furcsa osztogatóit készítik mindenütt, azt kérdezik, nem rejtenek-e már fegyvereket a búzatáblák.

Elmúlt volna az az idő, mikor még törődtél az emberekkel, más világokba hívnak talán, tanácskozásra orvost, ki azt se tudja, hova kapjon, s beteget sorra kihálnak? Figyelj rám, egy ember vagyok a többi sok közt, testünkben jól érzi magát a lélek, nem akar megszökni belőle valami bombarobbanásban szelíd cirógatás, titkos hízelkedés nekünk ő. Engedd még úgy lélegzenünk, hogy ne kelljen új mérgeken tűnődnünk, engedd úgy néznünk a gyermekeinket, hogy ne gondoljunk folyton a halálra. A mi szívünk nem a csatáké és nem a tábornokoké.

Hadd kóboroljunk erre-arra, mint kolompszavával a nyáj, és nyomában a tej szaga a kövér fű szagával elvegyül. Ó ha vagy, Istenem, tekints le ránk, pihenj meg köztünk, jöjj, a Föld olyan szép fáival, folyóival, tavaival, hogy azt hinné az ember, hogy egy kicsit sajnálsz is.

Uram, ne engedd el füled mellett továbbra is szavunkat, s ne haragudj, hogy ily kurtán-furcsán egyszerűen beszélek, de semmiben sem hinnék kevésbé, mint egy olyan Istenben, aki zsarnok; Jobban szeretem villámodnál nézni a hajlékot fűekkel, patakok tárt szemével s a kisgyerekek játékaival, amitől bizvást téged vallanak még a tengerek és a hegláncok is.

Nem haragudhatsz meg reám, mert ami a szívemen, az a számon, és eltűnődöm, ahogy telik tőlem, az emberen és létén, oly nyíltan, mint amilyen nyílt a Föld s a forgó évszakok (s te magad is talán, bár leckéid nem ismerem).

Vannak mentségeim, tűrd el gyarló gondolkodásom. Nem tudom, meghallod-e imánkat. Hozzád intézem szavam, Istenem, bár azt sem tudom, vagy-e... Ne haragudj; amiért így tegeződöm Veled. (Rónay György fordítása)

Szókratész, a görög bölcs találkozott egy ismerőssel, aki azt kérdezte tőle:

- Szókratész, akarod tudni, mit hallottam a legjobb barátodról?

- Várj egy pillanatot! – válaszolt Szókratész. – Mielőtt bármit mondanál, szeretném, ha megfelelne három kérdésre. Az első az **igazság** szűrője. Teljesen biztos vagy abban, hogy amit mondani akarsz, az igaz?

- Nem – válaszolt az ember. – Csak hallottam róla, és...

- Rendben, szóval nem vagy biztos benne, hogy igaz-e vagy sem. Most próbáljuk ki másodikkal a **jóság** szűrőjét! Az, amit mondani akarsz a barátomról, valami jó dolog?

- Nem, éppen ellenkezőleg.

- Szóval – folytatta Szókratész – valami rosszat akarsz mondani róla, de nem vagy biztos benne, hogy igaz. Akkor alkalmazzuk a harmadik szűrőt, a **hasznosságot**! Amit mondani akarsz, az hasznos lesz nekem?

- Nem igazán...

- Nos - vont a következtetést Szókratész –, ha mondani akarsz nekem valamit, ami nem biztos, hogy igaz, nem jó és nem is hasznos, miért mondanád el egyáltalán?

- Mindennek oka van, ami történik velünk.

- Amire ma vállalkozhatsz, azt ne halaszd holnapra.

- Ne küzdj túl erősen. A legjobb dolgok váratlanul történnek.

- Az igaz barát a kezedet fogja, és a szívedet simítja.

- A szeretet hinni akar a csodákban. A csodák a szív mélyén születnek.

- A szeretet mindenki számára a legszükségesebb táplálék.

- Ha veszel, akkor a kezed, ha adsz, akkor a szíved telik meg.

- Az egyetlen dolog, ami számít az életben: magadat a második helyre tenni.

- Amikor valaki szeretetben él, minden egyértelművé válik az életben.

- Ahol igaz a szerelem, ott csodák is történnek. - A Nő a Férfi otthona!

- A jövő azoké, akik hisznek az álmaikban.

A csendről

Nagyon sok élmény ér bennünket naponta. Külső és belső események, amelyek hatására érzések fakadnak bennünk, kérdések támadnak és maradnak megválaszolatlanul. Mindezek 80%-a úgy, ahogy van, azonnal a tudat-alatti szférába kerül, mert nincs időnk foglalkozni velük. Feldolgozatlanok maradnak. És rakódnak rájuk az újabb és újabb rétegek – szinte megkövesedik bennünk az egész.

Amikor csendben vagyunk, a lelkünk foglalkozhat mindezzel a kövülettel. Mit is jelent csendben lenni? A CSEND NEM A BESZÉD HIÁNYA! Hát akkor mi? Életünket alig-alig éljük a JELENBEN. Gondolataink száguldanak - részben a JÖVŐBE, amerre utakat keresünk, tervezünk, s amitől arctalan félelmeink alakulnak ki. Másrészt szüntelenül visszatérünk a MÚLT eseményeihez, kudarcokhoz, sérülésekhez, dédelgetett emlékekhez. De sem a múlt, sem a jövő nincs a hatalmunkban. A Jelenben kellene élnünk ahhoz, hogy „magunknál legyünk”. Testünk jelen van, de a Lelkünk másutt jár.

Tanulnunk, gyakorolnunk kell, hogy Egészen jelen legyünk, Egész létünkkel – s akkor Egészségesek leszünk. Lelkileg mindenképpen, és ez kihat testünk állapotára is.

Hogyan lehet ezt megtanulni? Próbálja ki bárki: leül azzal a szándékkal, hogy most egészen jelen lesz. Pár másodpercig ez sikerül is, s aztán egyszer csak azt veszi észre, hogy már a hét végi családi összejövetel menüjét állítja össze, vagy fia tegnapi igazságtalan szólásán rágódik, ki tudja, hányadszor?

A Csend azt jelenti, hogy azt a zakatolást, amit a fecsegő értelem, a hullámozó érzelmek folyamatosan keltenek – nos, ezeket kikapcsoljuk.

Igen ám, de ez nem egy TV készülék, hogy egy kattintással kikapcsolható. Ahhoz tudnám hasonlítani, ami a régi kis AKAI TV készülékemmel történt – elromlott a távirányítója. Kikapcsolom, s néhány másodperc múlva újra bekapcsol, és ezt ismételhetem százszor is. A készüléken kell a főkapcsolót kikapcsolni. Ehhez fel kell állni, oda kell menni. Nos, a lelkünk csendjéhez is oda kell menni, ahol nyugalom van, béke van, külső csend van. És ott le kell ülni – nyugodtan, kényelmesen. Figyelni kell magamra – minden porcikámmal lazán, nyugodtan kell jelen lenni. Mikor ezt már jól tudom, haladhatok tovább.

Ha a figyelmemet ide kötöm, ahol a testem van, akkor én egészen jelen leszek. A figyelmem szeret elkószálni, ezért kell idekötni. HOGYAN? Figyelhetek a most épp hallható zajokra – nem kell elemezni, gondolkodni, honnan jönnek – csak figyelni. De figyelhetem a lélegzésemet – nem kell szabályozni, csak figyelni rá.

Vagy mondogathatok magamban minden lélegzetvétellel egy szót – ami most fontos, ami most megérintett. /Így is felmerülnek, fellobbannak érzések-gondolatok, de nem lévén táptalajuk, kialszanak, mint egy kis láng./

Ezek technikák, de sok gyakorlás kell ahhoz, hogy 15-20 percig tudjak jelen lenni.

Ilyen alkalmakkor a Lelkünk kidolgozza magából a kövületek közül mindazt, ami éppen a leginkább akadály a egészségemnek.

A Lélek tudja az utat. Olyan ez, mint mikor felteszünk egy fazékban levest főni, sokféle zöldséget aprítunk bele. Aztán a melegedéskor feljön a felszínre egy-egy répa, egy krumplics, borsószemek, aztán alámerülnek újra, már lazábban, puhábban. Így merülnek fel és oldódnak meg évtizedes lelki görcsök, sebek.

Ezt hívják ELIDŐZŐ JELENLÉTNEK. Akinek fontos az EGÉSZ-sége, az szánjon rá időt, naponta legalább kétszer! Meglátja, sokkal pihentebben, jobb érzéssel kel fel a székéből, mint mikor krumit, valós vérengzések képeit vagy értéktelen, mesterkéltségek, egy kaptafára készült szerelmes jelenetek képeit nézi unalomig, vagy bömbölteti a zenét, csak hogy CSEND ne legyen!
Ne féljünk a Csendtől, GYÓGYÍT!

Kafka Margit: Csend

Én nem tudok
A csendről, melybe száz forró titok
És jövővi viharok lelke ébred;
Hol nászát üli száz rejtett ígélet.
A csendről, melyre mennydörgés felel,
Idegzett húr most, oh most pattan el,
Vagy fölzeni a nagy harmóniát,
Az életet, az üdvöt, a halált,
Mindegy! Valami jönni, jönni fog!
- Ily csendről nem tudok.

De ismerem
Hol bús töprengés ág-boga terem,
A csonka múlt ideetlen hordozóját,
Sok, sok magános, lomha alkonyórát,
Melyből a szóitalan, közömbös árnyak
Vád nélkül, halkan a szívemre szállnak,
S a szívnek várni, - várni nincs joga, -
Úgy jó a holnap, ahogy jött a ma,
Míg percre perc születni kénytelen,
- E csöndet ismerem.

Kormányos Sándor: Csend

Ha csendre vágyom,
magamba nézek,
hisz tudom, hogy
itt bent meglelem,
a szívemben él,
s a dobbanása,
úgy érzem, néha
végtelen.

Richard Rohr: Meg kell, hogy történjen velünk

Előbb vagy utóbb, ha bármilyen klasszikus „spirituális programban (ütemtervben)” vagyunk, valamilyen esemény, személy, halál, gondolat vagy viszony belép az életünkbe, amelyet egyszerűen nem tudunk a jelenleg használt eszköztárunkkal, a megszerzett ismeretünkkel vagy erős akaraterővel kezelni. Valószínűleg az általam Nagy Hatnak nevezett egyikéhez lesz köze: szeretet, halál, szenvedés, szexualitás, végtelenség és Isten. Lelkileg szólva, el leszünk vezetve a saját erőforrásaink határára. Azon a ponton bele fogunk botlani a botlás egy szükséges kövébe, ahogy Izajás nevezi ezt (8, 14). „Veszteni” fogunk és kell is valamiben. Ez az egyetlen út, amelyen Élet-Sors-Kegyelem-Misztérium rá tud venni minket a változásra, hogy elengedjük az egocentrikus foglalatosságainkat, és elinduljunk egy további és nagyobb úton.

Nincs praktikus vagy kényszerítő ok arra, hogy elhagyjuk a jelenlegi komfortzónánkat az életben. Ha ez működik számunkra, akkor miért is kellene? Bármilyen tudatos kísérlet, hogy megépítsük vagy megtervezzük a saját megvilágosodásunkat, bukásra van ítélve, mivel ez ego-irányított. Megpróbálunk boldogulni a bukásunk idején és „rendezni” (rendbe rakni) a rendetlenségünk idejét! De váratlan gyengeség, bukás és megaláztatás arra kényszerít minket, hogy arra menjünk, amerre máskülönben soha nem mennénk. El kell botlanunk és térdre kell kényszeríttetnünk a valóság által. „Isten a saját életed álcájában jön hozzád”, ahogy barátom, Paula D’Arcy bölcsen mondja. Tulajdonképpen ki kell szállnunk a vezetőülésből egy időre, különben soha nem tanuljuk meg, hogy hogyan adjuk át az irányítást az Igazi Vezetőnek. Ez a szükségszerű minta.

Kell, hogy legyen, és ha őszinték vagyunk, mindig lesz is legalább egy olyan szituáció az életünkben, amelyet nem tudunk kijavítani, ellenőrizni, megmagyarázni, megváltoztatni vagy akár csak megérteni sem. Normális esetben egy munkát, egy jó szerencsét vagy reputációt el kell veszítenünk, egy ház árvízbe kell, hogy kerüljön, egy betegséget el kell viselnünk. Valamiféle kudarc, amelyet „szükséges szenvedés”-nek nevezek, bele van programozva az utazásba. Azzal, hogy megtagadjuk a fájdalmainkat vagy elkerüljük a szükséges kudarcainkat, sokan közülünk elzárjuk magunkat a saját spirituális mélységeinktől. Továbbra is valamiféle rendet és értelmet akarunk, ahelyett, hogy elszenvednénk az élet velejáró rendetlenségét és tragédiáját.

/R.Rohr ferences szerzetes, a spirituális élet nagy mestere/

Fekete István: Szeptember (2.)

Öregember ült az asztal mellett, és kinézett az ablakon. Csak nézett. Kalapja az ölében, botja két térde között, és szeme meg se rebbent a szigorú nézésben. Az ablakban két muskátli között a szomszéd kéménye látszott, és a kéményen gólyafészek. A fészek peremén a kis gólyák szárnyukat próbálgatták: néha felugrottak a levegőbe, és pár pillanatig fent is maradtak. Az öregember bólintott.

Közben megérkezett hol az egyik öreg gólya, hol a másik, és sorjában megetette a fiakat. A fiatalok tolongtak, lökdösték egymást, de az öregek sose tévesztették el, melyik kapott már, és az erőszakoskodót keményen félrelökték.

Az öregember megint bólintott.

Július elején járt az idő. Párás, meleg reggel volt, és az öreg arra várt, hogy tarisznyáját megrakják egy hétre való élelemmel. Ment volna már, mert a kunyhót csak a kutya őrzi, de nem mehetett, mert özvegyasszony lánya az unokával volt a konyhában elfoglalva.

- Na gyere már, Péterkém...

- Előbb adjon enni...

- Kapsz azután; ippen lángos van, de vár öregapád...

- Nem megyek!

- Csak az arcodat mosom meg.

- Nem. Előbb enne adjon...

A vén csősz nézte a gólyákat. Most mind a két öreg madár ott volt, és mereven azt figyelték, hogy a fiatalok hogyan repülnek át egyik kéményről a másikra. Talán ez volt az első repülésük, mert a kéményt alig tudták elérni, de elérték. Csak a harmadik kis gólya tétovázott. A másik kettő már kétszer is megrepülte a rövid utat, de a harmadik felugrott ugyan a levegőbe, aztán visszaereszkedett újra a fészekre. És amikor már harmadszor rebbent fel, és harmadszor is meggondolta magát, az egyik öreg madár úgy alávágott, hogy az ijedtségtől vagy a fájdalomtól majdnem leesett ugyan, de repült végre; oda is vissza is. Akkor a gólyák visszahajtották nyakukat és kelepelni kezdtek.

Az öreg pedig felkelt és kiment a konyhába. A gyerek ült a padon borzasan, mosdatlanul, egyik lábát makacsul a másikra fonva.

- Itt van öregapád is, na gyere – és az asszony ránézett apjára. Hosszan nézett rá, és leeresztette a kezét szégyenlősen és ijedten. A konyhában csend lett.

- Ne erőltesd, Mari. Kettőnkre szedj össze kenyeret, miegymást. A gyerek is gyün.

- Kiviszi, édesapám?

- Ki!

- Nem sok szabadsága van már – mondta az asszony kérlelően –, beírtam az elsőbe...

Az öreg a szűrt a padkára lökte, s a szűr nagy csatja nekiütődött a mosdótálnak, hideg, kemény csattanással.

- Jobb, ha Pétörnek az apja tarisznyájába pakulsz, az enyimbe nem fér el. Pokrócot az istállóbul viszek.

Az asszony szeme elnedvesedett, a gyerek ijedten lapult.

- Mozdulj! – nézett rá az öregember hideg csendességgel, és a kisgyermek fűgén lecsúszott a padról.

Ez júliusban volt, július közepén, most pedig szeptember van. Hajnal. A kukorica már elhallgatott, mert harmat szállt éjszaka a beszédes levelekre, és a tücskök is elnémultak, mert a citerák húrja megereszkedett az ébredés józanságának párájában.

Csak a tűz él még a hamu alatt, és lágy, kék füsttel tapogatja az érkező világosságot.

A kunyhón most kezd színe lenni a tökvirágnak, amiből már sose lesz tök, de ez nem baj. A patakparton egy varjú károg, ébresztgetvén a világot, és dühösen recsegteti a riadót, mert senki sem igazodik hozzá.

Az öreg csősz átballag a kis hídon, és felnéz a varjúhoz:

- Fenének lármázol, más talán nem tudja, hogy reggel van?

A kunyhó előtt Péter rakja a tüzet. Az öreg megáll a kukorica közt, mielőtt kiérne, és nézi a gyereket. Hosszan és csendesen. A tűz lángra kap, és pattanik néha, mintha száraz ágat törne valaki, ámbár, hiszen töri a tűz is.

A gyerekek ásít.

- Ráértél volna – lép oda az öreg –, van még idő.

- Víz hoztam, meg meg is kellett mosdózni. Azt mondják, ott megnézik az ember kezét is...

- Na, a tiedet megnézhetik...

A gyerek maga elé tartja két kis kezét.

- Öregapám is elgyűn az iskoláig?

- Ha akarod... Ámbár aki éjjel meg meri járni a határt, aki meg meri állítani az idegen kocsit... És te megmered...

- Nem félek én!

Az öreg szőlőt rak ki a pokrócra, meg almát, pirosat.

- De azért elmegyek veled, mert mért ne mennék? Ilyen meg – int a gyümölcsök felé –, ilyen nem lesz ott senkinek.

A varjú elhallgatott már, a tűz is eltűnt a nap ragyogásában, némán érik a határ, és csak az öreg ballag az unokával a csendes dűlőúton. Most a kezét fogja, mert nagy út a mai. Szó nincs, de a kézfogásban minden benne van. Ennél többet mondani úgysem lehetne.

Az égen gólyák repülnek dél felé, s amikor az öreg feltekint, egy pillanatra elereszti a gyerekek kezét.

Elereszthetem már én is – gondolja, de azért mégiscsak újra megfogja a kis kezét.

Aztán eltűnnek a fordulónál, és mögöttük édes, meleg, aranyló őszi csend marad az úton.

Tóth Árpád: Őszi kérdés

Jártál-e mostanában a csendes tarlón este,
Mikor csillaggal ékes a roppant, tiszta tér,
S nagy, lassú szekerek ballagnak haza, messze,
S róluk a szénaitat meghalni visszatér?

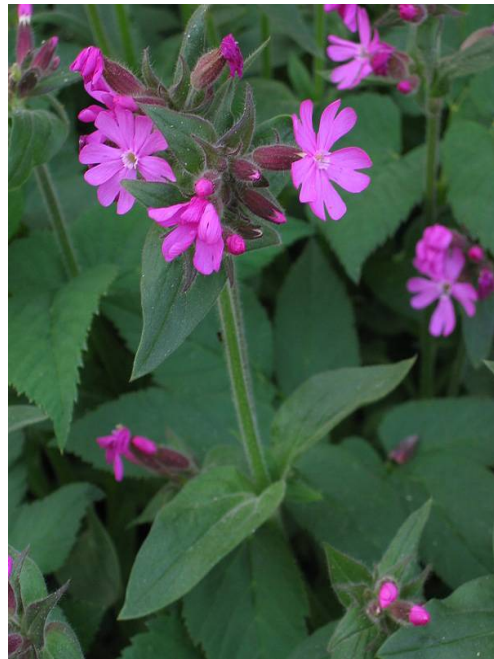
És fájt-e, amíg nézted a nyárfást révedezve,
Hogy reszket agg fejük, az ezüstösfehér,
S hogy édes életednek újra egy éve veszve,
Mert viszi már szeptember, a nagy szénásszekér?

S ültél-e elfáradva kemény, útmenti kőre,
Merőn bámulva vissza az elvakúlt időkbe
És feldöbbenve: jaj! ha most ledőlnél halva!

S eszméltél-e fel árván az éji hidegen,
Mikor a késő szellő, mint kósza, idegen
Eb, lábadoz simúlt s bús kezeidet nyalta?

Radnóti Miklós: A mécsvirág kinyílik

A mécsvirág kinyílik
s a hunyó láthatárnak
könyörg a napraforgó:
a tücskök már riszálnak,
odvában dong a dongó
s álmos kedvét a bársony
estében égre írta
egy röppenő pacsirta;
s ott messzebb, kint a réten,
a permeteg sötétben
borzong a félreugró
nyulak nyomán a fűszál,
a nyír ezüstös ingben
immár avarban kószál,
s holnap vidékeinken
újból a sárga ősz jár.

A „Szeretet-nyelv”-ről

Mostanában divatos téma, hogy a férfiak és nők személyisége mennyire különböző. Ez igaz, ezért nagyon fontos, hogy ismerjük a különbözőségeinket, csak így tudjuk egymást megérteni. Csak így tudunk egymással jó kapcsolatot teremteni, amely egészséges, építő, és nem sérüléseket, sebeket okoz.

Hölgyek: Tessék megtanulni a férfiak nyelvét! És fordítva: Urak, tessék elsajátítani a hölgyek gondolkodásmódját. Mert mi, racionális-logikus férfiak bizony gyakran érzelmileg sekélyesek vagyunk, ráadásul azt sem igen értjük, hogy miként lehet annyira örülni pár szál növénynek... Azt hiszem, ez a lényeg! Hogy mások vagyunk. Nem jobbak, vagy rosszabbak.

MÁSOK!

Vitáink többsége sem világrengető problémákból adódik, hanem "apró" kis nézetkülönbségekből. Például: A férj este hazajön, bekapcsolja a TV-t. Kisvártatva, amikor felesége egyre több kérdést tesz fel neki, hogy mi történt bent, sikerült-e beszélnie a főnökével, egyre növekvő feszültséggel válaszol. Ezt érezve, a nő elkezd faggatni, mi a baj, miért ideges, és miért nem mondja el neki? Erre a férj egyre feszültebb. Már a TV-re sem tud odafigyelni. Eljön a pillanat, amikor a veszekedés elkerülhetetlen. MIÉRT??? Egyszerű okok miatt. Mert mások vagyunk, következésképpen másképp működik az agyunk.

A férfi hazajön a problémáival, a főnökével nem tudott beszélni, amúgy sem ment minden tökéletesen, és szeretne egy kicsit egyedül lenni, hogy megoldja a problémáit a saját kis magányában.

A feleség szintén hozott haza problémákat, viszont ő, mivel nő, úgy tudja ezeket megoldani, hogy kibeszéli magából. Uraim!!! Ez nem női hülyeség!

Sőt, nagyon is tudatos tevékenység, mert a *nő*, agyának felépítéséből következően a *beszéden keresztül jut el* az agy problémamegoldó területein a megoldáshoz.

Mivel a nő sincs tisztában azzal, hogy a férfi másként működik, ezért magából kiindulva úgy gondolja, férjének problémája van, *tehát ki kell beszéltetni*. A férfiak viszont egyszerre csak egy dologra tudnak jól figyelni, tehát amíg a feleség beszélteti, addig ő nem tudja a problémáját megoldani. Itt van tehát két ember, akik szeretik egymást, ugyanakkor feszültek, és szeretnének a feszültségtől megszabadulni. Mivel nem ismerik a fenti hatásmechanizmusokat, így egyikük sem éri el a célját. Vagyis még feszültebbek lesznek. Ha továbbra sem tanulják meg a módszert, akkor mindkettőben megszületik az ítélet, hogy "Nem kapok meg tőle valamit!", vagy "Nem lehetek boldog mellette!" Pedig egyszerű a módszer, ha mindketten tudják ezeket az alapvető különbségeket.

Hiszen akkor kezdheti így a feleség, amikor meglátja, hogy férje bekapcsolta a TV-t, vagy újságot olvas: "Látom, hogy szeretnél egyedül lenni, viszont van

pár dolog, amit szeretnék Neked elmondani. Mikor számíthatok rá, hogy meghallgatsz?"

De a férj is kezdeményezheti: "Drágám, szívesen töltenék Veled időt, de gondok gyötörnek, nem zavarna, ha egy fél órát sétálnék, és végiggondolnám az egészet? Aztán a Tied vagyok."

Próbálják ki, csodákat fognak megtapasztalni! Ezek egyszerű dolgok, csak a régi beidegződésekkel nem megoldhatók. Einstein mondta, hogy "Egy adott szintű problémát csak egy annál magasabb szintű gondolkodással lehet megoldani!" Vagyis tanulni kell. EZT IS!!! SŐT!!! Ezt igazán!!!

Évek óta zavar, hogy az iskolában sok érdekes dolgot megtanítanak gyermekeinknek, de az igazán lényeges dolgokat nem tanítják meg. Például azt, hogy hogyan szeressünk, hogyan bocsássunk meg, hogyan jöjjünk ki a párunkkal, hogyan legyünk sikeresek, hogyan gondolkodjunk pozitívan,... Talán ez a szülő feladata lenne, de lehet, hogy őneki sem volt annak idején olyan felnőtt, akitől megtanulhatta volna!...

Ekkor marad az utólagos bepótolás. Hiszem azt, hogy sok szülő-gyermek kapcsolat is jobb lenne, és sok házasság megmenekülhetne a válástól, ha ezt is lenne módunk tanulni...A legfontosabb, hogy felismerjük: MÁSOK VAGYUNK! Mi nők, és férfiak.

Kérdezzük meg társunkat, vagy gyerekeinket, mit szeretnének másképp! Ők valószínűleg tudják, milyen dolgok okoznak nekik problémát velünk kapcsolatban! (Kreutz Zsolt pszichológus)

Márai Sándor: Füves könyv (részlet)

...az idősebb kor nagy előnye, hogy tapasztalatainkból rendszert tudunk felépíteni...

Mint a vándor, aki egy bonyolult hegyrendszert ismer meg vándorlásai során, s a legmagasabb csúcsra érve átlátja egy táj szerkezetét, áttekinti a hegycsúcsok összefüggő sorozatának geológiai törvényszerűségeit, úgy látjuk mi is a múltó évekkal a rendszert mindabban, ami történik életünkben és mások életében. Ez az áttekintés, melyet csak az évek múlása hoz meg, a legnagyobb elégtétel, melyet az emberi és világi dolgok megismerése közben szerezhetünk.

Kosztolányi Dezső: Esti Kornél éneke

Indulj dalom,
bátor dalom,
sápadva nézze röptöd,
aki nyomodba köpköd:
a fájdalom.

Az életen, a szinten,
a fénybe kell kerengni,
légy mint a minden, te semmi.

Ne mondd te ezt se, azt se,
hamist se és igazt se,
ne mondd, mi fáj tenéked,
ne kérj vigaszt se.

Légy mint a fű-fa, élő,
csoda és megcsodáló,
titkát ki-nem-beszélő,
röpülő, meg-nem-álló.

Légy az, ami a bölcs kéj
fölhámja, a gyümölcsshéj
remek ruhája, zöld szín
fán, tengeren a fölszín:
mélységek látszata.

No fuss a kerge széllel,
cikázva, szerteséjjel,
ki és be, nappal-éjjel
s mindent, mi villan és van, érij el.
Tárgyalj bolond szeszéllyel,
komázz halál-veszéllyel
s kacagd ki azt a buzgót,
kinek a mély kell.

Mit hoz neked a bűvár,
ha fölbukik a habból?
Kezébe szomorú sár,
ezt hozza néked abból.
Semmit se lát, ha táncol
fényes vizek varázsa,
lenn nyög, botol a lánctól,
kesztyűje, mint a mázsa,
fontoskodó-komoly fagy
dagadt üvegszemébe.
Minden bűvárnak oly nagy a képe.

Jaj, mily sekély a mélység
és mily mély a sekélység
és mily tömör a hígság
és mily komor a vígság.
Tudjuk mi rég, mily könnyű
mit mondanak nehéznek
és mily nehéz a könnyű,
mit a medvék lenéznek.
Ó, szent bohóc-üresség,
szíven a hetyke festék,
hogya a sebet nevéssék,
mikor vérző-heges még,
ó, hős, kit a halál-arc
rémétől elföd egy víg álarc,
ó, jó zene a hörgő
kínokra egy kalandor csörgő,
mely zsongít, úgy csitít el,
tréfázva mímel
s a jajra csap a legszebb rímmel.

A céda életet ferd,
azt, ami vagy te, tettesd,
királyi ösztönöddel
ismersz-e még felettest?
Az únt anyag meredt-rest
súlyát nevetve lökd el
s a béna, megvetett test
bukásait a szellem
tornáival feledtesd.

Hát légy üres te s könnyű,
könnyű, örökre-játszó,
látó, de messze-látszó,
tarkán lobogva száz szó
selymével, mint a zászló,
vagy szappanbuborék fenn,
szelek között, az égben
s élj addig, míg a lélek,
szépség, vagy a szeszélyek,
mert - isten engem - én is,
én is csak addig élek.

Menj mély fölé derengni,
burkolva, játszani szinben,
légy mint a semmi, te minden.

Bertha Bulcsú: Horgászverseny

A rendezés jól sikerült, volt elég jelentkező, a versenyzők sportszerűen viselkedtek (senkit sem kellett figyelmeztetni italozásért), a körülmények is jól, ideálisan alakultak, borongós idő lévén, senki sem kifogásolta, hogy a strandon lezártak egy egész partszakaszt. Így érthető, hogy a központ a helyi rendezőket, főleg az üdülőhelyi előadót jegyzőkönyvi dicséretben részesítette.

Talán csak az árnyékolta be egy kicsit a versenyt, hogy kevés halat fogtak, tizenketten összesen negyven dekát. A győztes a díszoklevél mellé adományozott teleszkópos botot egy tizennégy dekás dévérkeszeggel nyerte, s a tizenkét versenyzőből öten semmit nem fogtak, még csak egy vézna, picike küszt sem, amiből délutánonként a gyerekek harminc-negyven darabot szoktak cérnára kötött gombostűhoroggal, gyufaszálúszóval kiemelgetni a macskának. De ez sem számított, mert a halfőző versenyhez, ami a sportnap másik nagy rendezvénye volt, már előző nap megvették a halastavi pontyokat Veszprémben. A „sok” és a „kevés” egyébként is viszonylagos fogalmak, a hal-szegény vizek partján a negyven deka hal ha nem is sok, éppen elég. A felszerelések pedig jók voltak, csupa korszerű bot, peremfutó orsó, a legjobb német vagy francia teknősbéka zsinórokkal. Szerény „B” speciált vagy multiplikatort nem is lehetett látni, csak menő szereléseket az ABU és a Shakespeare üzemeiből. Az etetőanyaggal sem spóroltak, csak úgy ködlött a víz a szójalisztes, tej-poros csodaszerektől. De a halak mégis elmaradtak, alig volt kapás, a szerelések petyhüdtlen lebegtek a vízben. A sportnap, ahogy ezt a jegyzőkönyv is megállapította, mindezek ellenére jól sikerült. A hangulatot csak az rontotta egy kicsit, hogy a strand legszélén, ahol véget ér a kövezés, versenyen kívül horgászott egy helyi ember.

A helyi embernek nem is volt horgászformája. Zsíros szélű kalapban állt a parton, nyútt, kopottas zakóban, amit már az otthoni munkához is szégyellt magára venni, és gyűrött, buggyos fenekű pantallóban. Amikor reggel hétkor felálltak a versenyzők a parton, a kalapos ember már rég ott volt. Az üdülőhelyi megbízott odament hozzá, és megszólította

– Szintén horgászni tetszik?

– Legyüttem... – mondta a helyi ember.

– És van valami?

– Csak egy ponty.

Az üdülőhelyi megbízott a kövekre akasztott szákra pillantva meglepetten látta, hogy a kalapos ember már fogott egy jó két-kilós pontyot.

– Mikor tetszett lejönni? – firtatta a dolgot.

– Még reggel – mondta a helyi ember.

– Csak azért kérdezem, mert ha be tetszik nevezni, csak hét órától számít a fogás. A horgászversenyben egyenlő esélyekkel indul mindenki.

– Köszönöm, kedveském, de én csak ilyen magamnak való ember vagyok. Semmibe sem szeretek belekeveredni.

– Ha ilyen szerencséje lesz továbbra is, nyerhet egy szép horgászbót...
– Kedveském, ha énnekem szerencsém lenne az életben, nem tőtteném az időt halászattal. Ha énnekem szerencsém lenne, akkor belekapnék valamibe...

– Ha nem, hát nem – mondta az üdülőhelyi megbízott, és otthagya a kalapos embert.

A kalapos ember pedig hét óra után tíz perccel fogott egy újabb másfél kilós pontyot. Fél nyolckor visszadobott egy kiló alatti retúrt, aztán nyolcig kiemelt négy sütőlapát nagyságú dévért, majd két kisebb jászkeszeget. Ekkor újra odament hozzá az üdülőhelyi megbízott, és gyengéden becserkészte a lelkét:

– Egy teleszkópos bot az első díj. Ha most úgy vesszük, hogy hét órakor benevezett, amit a start óta fogott, azzal már meg is nyerte az első díjat. Jöjjön, nézze meg a botot.

– Van énnekem botom, kedveském. Jók ezek. Mit kezdenék én a teleszkópos bottal? A rosseb se szereti tologatni... Ezeket a kétrészeseket is egyszer összeraktam, aztán úgy maradtak. Nem jó ám a botot állandóan piszkálni. Az idő is elmegy vele, aztán nem ér rá az ember halászni – mondta a helyi ember, aztán oldalt a stégek felé kezdett figyelni, mert ott, százméternyire valakinek hajlott a botja, fogott valamit. Ponty lehetett, méghozzá olyan jó ötös forma.

Egy-egy kis keszeg a versenyzők horgán is megakadt, s ilyenkor izgalom és idegesség borzolódott végig az egész mezőnyön. A kalapos ember kilenc órakor elkezdett pakolódni. Egyik botját már kivette a vízből, amikor a másikon koppant a karika. Gyors mozdulattal felkapta, és bevágott.

– Két másodperc elég volt neki! – mondta a központi ellenőr, és megcsóválta a fejét. – Olyan a keze, mint a villám. Lassú beszédű, de gyors kezű ember. Persze hogy fog. A szeme is ilyen, erre néz, vagy oldalt a nádasok felé, de a botra lát.

A kalapos ember pedig szép lassan kivontatott, aztán megszakolt egy háromkilósat.

Az üdülőhelyi megbízott odament megcsodálni a nagy pontyot, s közben csábítgatta a verseny felé. Lefényképeznék, ígérte, és beletennék az újságba is. De a kalapos ember csak rázta a fejét:

– Kedveském, én halászni szeretek, de versenyezni nem.

Amikor a helyi ember a versenyzők mögött hazafelé ballagott a halaival, még a legbüszkébbek is megfordultak és megnézték. Külön a nehéz szakot és külön a kopott kalapos embert. Olyan átlagos, semmilyen embernek látszott, amilyenekkel tele vannak a kicsi falvak.

– Legalább nyolc kiló halat fogott – sóhajtott az üdülőhelyi megbízott –, milyen szép lenne a jelentésünkben... De elszalasztottuk.

A kalapos ember elment a halakkal, így a jegyzőkönyvbe csak negyven deka keszeg került.

ISMÉTELJÜNK!

Gyimóthy Gábor: Nyelvlecke

Egyik olaszóra során,
Ím a kérdés felmerült:
Hogy milyen nyelv ez a magyar,
Európába hogy került?

Elmeséltem, ahogy tudtam,
Mire képes a magyar.
Elmondtam, hogy sok, sok rag van,
S hogy némelyik mit takar,

És a szókincsben mi rejlik,
A rengeteg árnyalat,
Példaként vegyük csak itt:
Ember, állat hogy halad?

Elmondtam, hogy mikor járunk,
Mikor mondom, hogy megyek.
Részeg, hogy dülöngél nálunk,
S milyen, ha csak lépdelek.

Miért mondom, hogy botorkál
Gyalogol, vagy kódorog,
S a sétáló szerelmes pár,
Miért éppen andalog?

A vaddisznó, hogy ha rohan,
Nem üget, de csörtet és
Bár alakra majdnem olyan
Miért más a törtetés?

Mondtam volna még azt is hát,
Aki fut, miért nem lohol?
Miért nem vág, ki mezőn átvág,
De tán vágat valahol.

Aki tipeg, miért nem libeg,
S ez épp úgy nem lebegés, -
Minthogy nem csak sánta biceg,
A hebegés nem rebegés!

Mit tesz a ló, ha poroszkál,
Vagy pedig, ha vágtaázik?
És a kuvasz, ha somfordál,
Avagy akár bóklászik.

Lábát szedi, aki kitér,
A riadt őz elszökell.
Nem ront be az, aki betér...
Más nyelven, hogy mondjam el?

Jó lett volna szemléltetni,
Botladozó mint halad,
Avagy milyen ögyelegni?
Egy szó - egy kép - egy zamat!

Aki 'slattyog', miért nem 'lófrál'?
Száguldó hová szalad?
Ki vánszorog, miért nem kószál?
S aki kullog, hol marad?

Bandukoló miért nem baktat?
És ha motyog, mit kotyog,
Aki koslat, avagy kaptat,
Avagy császkál és totyog?

Nem csak árnyék, aki suhan,
S nem csak a jármű robog,
Nem csak az áradat rohan,
S nem csak a kocsi kocog.

Aki cselleng, nem csatangol,
Ki 'beslisszol', elinal,
Nem 'battyog' az, ki bitangol,
Ha mégis: a mese csall!

Hogy a kutya lopakodik,
Sompolyog, majd meglapul,
S ha ráförmedsz, elkotródik.
Hogy mondjam ezt olaszul?

Másik, erre settenkedik,
Sündörög, majd elterül.
Ráripakodsz, elődalog,
Hogy mondjam ezt németül?

Egy csavargó itt kóborol,
Lézeng, ödöng, csavarog,
Lődörög, majd elvándorol,
S többé már nem zavarog.

Ám egy másik itt tekereg,
Elárulja kósza nesz -
Itt kóvályog, itt ténfereg...
Franciául, hogy van ez?

S hogy a tömeg miért özönlik,
Mikor tódul, vagy vonul,
Vagy hömpölyög, s még sem ömlik,
Hogy mondjam ezt angolul?

Aki surran, miért nem oson,
Vagy miért nem lépeget?
Mindezt csak magyarul tudom,
S tán csak magyarul lehet!

Berényi Mihály: Egy felkiáltójel

Ha rövid lábú a tacskozó, hány lába ér le a földig?
A pontyok a halpénzüket vajon mi mindenre költik?
A gólyák szép piros lábán meddig érhet a térdzokni?
A füstifecskék a füstöt lehet, hogy meg tudják szokni?
A szegény teknősbékának miért nincs már mosógépe?
A méhecskék lépes méze néha egyet-kettőt lép-e?
Lehet lába az edénynek, ha az a neve, hogy lábos?
Képes-e tüzet gyújtani az alighogy kisült lángos?
Ha nem vigyázol eléggé, megharap a ruhafogas?
Télikabátot megtart-e mondjuk a dunai fogas?
Ha vasból van a vaslapát, hóból van-e a hócipő?
Mindenkit elvinne Pestre a főút, ha Pestre vivő?
Igvonó hegedül-e? Hall-e a nagy fazék füle?
Toporog-e a toportyán? Iszik-e bort a borostyán?
Sós a sóska vagy savanyú?
Mi vagyok én? – Pihent agyú!

Keresztury Dezső: Jelek

Kipp, kopp
hangzik váratlan itt, ott.
Padló, csont ropog csupán,
árny suhan szobám, falán,
szél neszez, madár rebben
fák, bokrok közt a kertben?

Kipp, kopp:
a derekamban ripp, ropp;
meleg frontot hideg után
jelez sajjó térdem, bokám:
szaggató, sajjó Ízülettel
ver az éjjel, riaszt a reggel.

Kipp, kopp,

épp csak hogy rám suhintott
egy szótlán szóló szárny,
épp hogy suttogja:Várj
s megtudod, ki szól e jelekkel. —
Képzelttem csak s már elfeledtem?

Kipp, kopp
nyög testem, ez avitt tok,
hasadva nyí, tört ablakán
beszól egy árny, egy halovány.
Készülj, hogy ama percben
mosolyogj rendületlen.

Véred forró, de már csak
parázstűz a varázslat.

V I C C O L D A L

A nyuszika ül a fa tövében és írogat.

Arra megy a róka és megkérdi:

– Mit írsz nyuszika?

– Szakdolgozatot arról, hogy a kis állatok hogyan tudják megvédeni magukat a nagyvadaktól!

– Ez hülyeség! Gyere a bokorba, és mutasd meg!

A róka csupa véresen jön ki, de a nyuszikának semmi baja!

Arra jár a farkas, és ő is megkérdi a nyuszikát:

– Mit írsz nyuszika?

– Szakdolgozatot arról, hogy a kis állatok hogyan tudják megvédeni magukat a nagyvadaktól!

– Ez hülyeség! Gyere a bokorba, és mutasd meg!

A farkas csupa véresen jön ki, de a nyuszikának semmi baja!

Arra jár a medve! Megkérdi:

– Mit írsz nyuszika?

– Szakdolgozatot arról, hogy a kis állatok hogyan tudják megvédeni magukat a nagyvadaktól!

– Ez hülyeség! Gyere a bokorba, és mutasd meg!

A medve csupa véresen jön ki, de a nyuszikának semmi baja! Kijön utána az oroszlán, és így szól:

– Látod nyuszika, nem az számít, hogy miről írsz szakdolgozatot, hanem az, hogy ki a konzulensed!

Egyenruhás férfi lélekszakadva fut a lejtőn lassan lefelé guruló busz után.

Szembejövő mondja:

- Miért lohol, nem sokára jön a következő?

- Az lehet, de annak nem én vagyok a vezetője.

Egy amerikai bíróság ezer dollár bírságra ítelt egy férfit, mert az fedezetlen csekket bocsátott ki.

- Megértette az ítéletet?

- Igen, Bíró Úr.

- És mikor fizeti ki a bírságot?

- Akár most. Fizethetek csekkel?

- Vádlott, úgy zajlott a betörés, ahogy azt az Ügyvéd Úr előadta?

- Hát nem, de az Ő módszere sem rossz!

Nevezd régimódinak, de házasság szerintem csak olyan felek között működik, akik közül az egyik utálja az uborkát és kiszedi a sajtburgerből, a másik viszont szereti, és megeszi.

Egy házasságban tisztában kell lenned, melyik konyharuhát használhatod, és melyik az, amit vendégváráskor látványnak tesz ki a feleséged.

- Hogy sikerült a házassága, Doktor Úr?
- Anatómiai szempontból visszaesés mutatkozik.
- ??
- Amíg udvaroltam a feleségemnek, fűlig szerelmes voltam belé. Mióta a feleségem, torkig vagyok vele.

A nőgyógyász kisfia lelkesen meséli a papának, hogy a játszótéren arról beszéltek a gyerekek, hogyan születik a gyerek.

- Volt, aki azt mondta, hogy a gólya hozza! Karcsi viszont határozottan állította, hogy a klinikán szerelik össze őket - meséli a gyerek.
- Ejnye, fiam, én már elmondtam Neked, hogyan születél. Elfelejtetted talán?
- Dehogyan is, de apa, annyival izgalmasabb volt, amit a srácok meséltek a gólyáról, meg a nagy tórol...

Valaki felhívja az ismerős sebészt:

Doktor Úr, nem jönne ki megvizsgálni a feleségemet, nagyon fájlalja a hasát, szerintem vakbélgyulladás lehet.

- Az lehetetlen, hisz 2-3 éve én magam operáltam, vettem ki a vakbelét, az nem nő ki újra.
- Nem is a vakbél új, hanem a feleségem!

- Meglátja, milyen gyorsan talpra állnak ma a betegek a műtét után! - biztatja a műtétre váró betegét a sebész. – Már az első nap 10 percet kell sétálgatnia, második nap 20 percet, a harmadikon már egy órát is bírni fog.

- De remélem, a műtét alatt engedi, hogy fekvődjek!?

A kórházban adatfelvételre robotot alkalmaznak. A beteg így kezdi a panaszát:

- Tudja Doktor, úgy érzem, mára minden úgy elembertelenedett!

Egy férfi felkeresi a pszichológust:

- Kérem, segítsen rajtam. Majdnem minden éjjel azt álmodom, hogy lelöknek egy tízemeletes ház tetejéről! Mit tegyek, már félek elaludni!
- Talán jól tette, ha lefekvéskor felvenne magára egy ejtőernyőt!

- Nézzék ezt az embert! – mondja az adjunktus az orvostanhallgatóknak.

Majdnem kilencven éves, és semmi betegsége nincs. Tudják, miért? Mert egész életében nem ivott egy csepp alkoholt sem. Így van, Bátyám?

- Így van bizony – bólint rá az öreg. - De látná csak a nagybátyámat. Ő hét évvel öregebb, de bivaly erős, olyan jól tartja magát.

- Ez nagyszerű, a következő előadásra hozza el őt is!
- Megpróbálhatom, de nehéz lesz, mert folyton részeg!

Egy italbolt előtt a földön fekszik egy teljesen elázott férfi. Jólelkű arra járó hölgy kérdezi tőle:- Mi történt magával? Rosszul van?

- Se-se-semmi, én vagyok a bolt reklámja.

Szalaiékhoz becsönget egy férfi.

- Bocsánat asszonyom, de jótékonyági ügyben jövök. Városunkban alkoholelvonó intézetet akarunk létesíteni a lakosság adományaiból. Fel tudna ajánlani valamit e célra?

-Óh, hogyne! – mondja Szalainé – Máris vihetik a férjemet!

Öreg székely holt részegen ül a bakon, a lova megy a megszokott útvonalon.

Rendőr megállítja a lovat, mondja az öregnek:

- Bátyám, maga olyan részeg, majd lefordul a kocsiról, szerencsétlen lova csak megy a maga feje után. Baleset lesz ebből. Mit szólna, ha én most elvenném a lovát?

Az öreg megrántja a vállát, úgy mondja:

- Mit szólhatnék? Rendőr vejem még úgyse vót.

Trianonban tárgyalnak az országok további sorsáról a világháború után. A tárgyalás közepén jelentkezik a magyar küldött, hogy szólni kíván.

- Én csak azt szeretném mondani, hogy mikor mi idejöttünk a Kárpát-medencébe, az éjszaka ellopták a románok a lovainkat.

A többiek nem igazán értik, kérdi az elnök, szeretné-e a magyar, hogy hozzászólását jegyzőkönyvbe vegyék.

- Á nem, nem kell. Csak úgy mondtam...

A tárgyalás folytatódik, a magyar megint szólásra kér engedélyt:

- Én csak azt szeretném mondani, hogy mikor mi idejöttünk a Kárpát-medencébe, az éjszaka ellopták a románok a lovainkat.

A román küldöttnek már vörös a feje! Üvöltve kifakad:

- De hiszen akkor mi még itt sem voltunk!

Mire a magyar:

- Na, ezt vegyék jegyzőkönyvbe..

Élt egy farmer, akinek közvetlenül az USA-Kanada határon volt a farmja. A két kormány állandóan vitatkozott, hogy a kérdéses földterület melyik államhoz is tartozik igazából. Az utóbbi években Kanadához tartozott, de egyszer csak a farmernek mondja a felesége:

- Amíg nem voltál itthon, jött egy ember az USA kormányától, és azt mondta, hogy a földünk hozzájuk tartozik, amennyiben elfogadjuk a feltételeiket.

Vissza kell neki szólnunk, hogy Kanadához vagy az USA-hoz akarunk-e tartozni.

A farmer gondolkodik, majd válaszol: - Hívd azonnal az embert, hogy elfogadjuk. Jobb dolgunk lesz az USA-ban, elegendem van már ezekből a rohadt hideg kanadai telekből!